

at i Konferencer med Finansministeren indenfor Finansudvalget, som det jo er omtalt flere Gange her i Tinget, har den lille Laanekasse været paa Tale, og jeg ved ikke, af hvilken Grund Den lille Laanekasse skulde gøres til Genstand for Overvejelse, naar det ikke var af Hensyn til Muligheden af at inddrage den.

Naar Finansministeren sagde, at Den lille Laanekasse skal faa sin Kapsun ved denne Lejlighed, maa deri dog ligge, at Statsmagten paa en eller anden Maade kan anbringe en Kapsun, men man gaar ikke hen og anbringer en Kapsun paa en Institution, som er fuldstændig privat, naar man ikke paa en eller anden Maade har lagt sin Haand paa den. Denne Udtalelse tyder sikkert paa, at Vilhelm Lassen har haft det Ønske og ogsaa indirekte har udtalt det, at Statsmagten skulde faa Indflydelse paa Den lille Laanekasses Forhold. Det er, hvad der foreligger den 10. Februar. Den 11. Februar staa der saa i Bankkomiteens Protokol, at Statsgældsdirektør Andersen foreslog en Bekendtgørelse om Garantens Udstrækning til Laanekassen, Frederiksberg Bank osv. Heraf er i Betænkningen paa flere Steder af flere Mindretal udledet, at Statsgældsdirektøren maa have holdt Finansministeren ude af Kundskab om, at han paataenkte at udvide Garantien til Den lille Laanekasse. Det er saa fuldstændigt galt, at Sagen endog er gaaet saaledes til, at Finansministeren den 11. Februar er ganske klar over, at Laanekassen skulde inddrages, og at det var hans Hensigt at faa den inddraget, idet den oprindelige Koncept til Lovforslaget netop gik ud paa at aabne en Sikkerhedsventil ved at indføre de samme Ord i Loven, som nu staa i Overenskomsten, at Finansministeren bemyndiges til at træffe de Foranstaltninger, som anses for nødvendige for at tilvejebringe Ro paa Pengemarkedet. Denne Bestemmelse kom ikke ind i Loven, men jeg vil dog beskytte Statsgældsdirektøren imod den Beskyldning, at han skulde have holdt sin Finansminister ude af Kendskab til de Forhold, der vedrøre denne Sag, og jeg er vis paa, at hvis Vilhelm Lassen skulde staa her i Dag og forsvare denne Sag, vilde han udtale det samme som jeg. Den Oprensning, synes jeg, man skylder Statsgældsdirektøren, som vistnok alle ville erkende aldrig har vist andet end loyal Optræden overfor Finansministeren.

Det ærede Medlems Bemærkning om, at Tabet ved Detailhandlerbanken var 8 Mill. Kr., skal jeg lade staa ved sit Værd. Jeg kender det ikke, og der er in-

gen, der kan sige det i Øjeblikket. Selv de værste Pessimister — hvortil man vel maa regne det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) — have hidtil ikke anslaaet det til mere end 7½ Mill. Kr.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) har som Repræsentant for et Mindretal udtalt sig mod Forslaget Overgang til tredie Behandling af en Grund, som det er vanskeligt at faa fat paa. Han siger, at Bankkomiteens Formaal var at standse en Panik, ikke at betale insolvente Bankers Gæld. Ja, det er muligt, og det var formentlig ogsaa det, man tænkte paa den Gang. Saa udtaltes der, at Finansministeren troede, at de to Banker var solvente, og ud fra denne Forudsætning paakaldte han Statskassens Hjælp. Det kan ikke vides, om han havde paakaldt Statskassens Hjælp, hvis han havde kendt de virkelige Forhold, det er tvivlsomt, om Rigsdagen var gaaet med osv., og derfor skal dette Lovforslag nægtes Overgang til tredie Behandling. Dertil skal jeg bemærke, at de Forudsætninger eller de Betingelser, under hvilke Bankgarantiloven blev given, ere ikke udtalte i Loven og kunne saaledes ikke have nogen Indflydelse paa Afgørelsen af andre Tilfælde. Jeg tror, at Spørgsmaalet om, hvorvidt det har været berettiget at inddrage disse Banker, maa afgøres uden Hensyn til, om det har været Finansministerens ikke udtalte Betingelse, at de to oprindelig inddragne Banker var solvente eller ikke. Desuden kom det ærede Medlem med den mærkelige Udtalelse, at han stemte for Loven, fordi han stolede paa Vilhelm Lassens Autoritet, stemte for den i Tillid til hans Ord, og paa hans Ansvar gav de Loven. Det er fuldstændig ukorrekt og en mærkelig Opfattelse af en Folketingsmands Stilling, at han stemmer for at bevilge Penge i Tillid til en Finansministers Ord og paa hans Ansvar. Det ærede Medlem kan sandelig ikke befri sig selv for Ansvaret, det er ganske ugørligt. Hvis det var paa Vilhelm Lassens Ansvar, det ærede Medlem den Gang stemte for Loven, maatte sandelig det ærede Medlem ogsaa nu stemme for denne Lov. Naar det ærede Medlem ikke stemmer paa eget, men paa en andens Ansvar, maa han nødvendigvis i dette Tilfælde, dækket af afdøde Finansminister Vilhelm Lassens Ansvar, stemme for det Lovforslag, der her foreligger.

Det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen) kom ogsaa